

povič. Nekaj ur pred svojo smertjo povedal in obstal je okrogstoječim vso svojo pregreho in je tudi hotel Vojteka odpuščenja prositi. Berž pošljejo po-nj. Vojtek pride, ali — prepozno, kajti Bog je že poprej poklical starca k sebi za odgovor od njegovega življenja.

Ljudí kedor slepári,
Ga kmalu Bog udari.

— 6

Deček in cvetlica.

Bilo je pozno v jeseni. Drevje se je svojega listja že iznebilo in tudi cvetlice po vertih in travnikih so že zvenéle. Merzel veter je pihal, da je bilo joj. — Na Franckovem oknu pa je cvetela prelepa rudeča cvetlica. Ljudjé, ki so mimo hodili, postajali so radi pri oknu in jo ogledovali, kajti njena lepota je bila nekaj nenavadnega in se je vsacemu zeló dopadla. Večkrat se je zbrala cela tropa mladine pod Franckovim oknom in ga je nadlegovala, da bi jej dal prelepo cvetlico; ali Francek je imel cvetlico preveč rad in zato je ni hotel nikomur dati.

Nekega dné postavi Francek posodo, v katerej je bila cvetlica, na mizo, in jo ogleduje od vseh strani. Težko mu je bilo pri serci, ko je pomislil na to, da ne bo več dolgo tako lepo cvetela. „Prej nego usahneš,“ misli si Francek, „moram se še s teboj okinčati.“ Pa kakor bi cvetlica izpregovorila, slišal je glas: „Pusti me, in nikar se me ne dotakni!“ Francek ni poslušal svarilnega glasú in že je stegnil roko, da bi cvetlico utergal. Prav na lahko jo prime. — Ali „jojmine!“ zavpije in se joka. Ternčki so ga zbodli v roko, prelepi cvet se osuje in nježni listki so ležali na mizi. Nihče jih ni mogel več skupaj sestaviti, kakor so bili poprej.

Glejte, ljubi otroci, iz tega vidimo, kako vsa posvetna lepota naglo mine! Cvetlica nam tudi kaže lepoto nedolžne in čiste duše ter nas opominja na kès in žalovanje po izgubljeni nedolžnosti, katera se nikoli več ne poverne.

Vsa posvetnost bo nehala,

Čednost vekomaj ostala.

F. Jurkovič.

Mravlja in kobilica.

(Basen.)

Ob hudej zimi pride kobilica k svojej sosedí — mravlji. „Draga sosedá,“ reče jej, „dajte mi malo jesti, ker lakota me grudi in nimam nič hrane.“ „Ali si nisi hrane za zimo nabirala?“ vpraša jo mravlja. „Nisem utegnila,“ odgovori kobilica. „Nisi utegnila? Draga sosedá, kaj si pa vendar delala?“ — „Pela sem in godla.“ „Dobro,“ reče mravlja, „ker si po leti godla, pa po zimi pleši!“

Kedor ne dela, naj tudi ne je.